

ΤΖΕΣΙΚΑ ΝΟΛ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ
BEST SELLER
ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΚΕ
ΣΕ 40 ΧΩΡΕΣ

ΤΟ ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σειρά: Ξένη Λογοτεχνία
Τίτλος πρωτοτύπου: Luckiest Girl Alive
Συγγραφέας: Jessica Knoll
Μετάφραση: Άρτεμις Τρίκκα
Φιλολογική επιμέλεια: Ε.Κ.Χ.
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου
Σελιδοποίηση-Εκπόνηση Εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2016: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
& © 2015: Jessica Knoll
Σόλωνος 136, Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 3829339-210 3803925, Φαξ: 210 3829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-77-1

ΤΖΕΣΙΚΑ ΝΟΛ
ΤΟ ΠΙΟ ΤΥΧΕΡΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μετάφραση:
Άρτεμις Τρίκκα

*Σε όλες τις Τιφάνυ
αυτού του κόσμου.*

Που ξέρω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Επιθεώρησα το μαχαίρι στο χέρι μου.

«Αυτό είναι το *Shun*. Βλέπετε πόσο ελαφρύ είναι σε σχέση με το *Wusthof*;»

Έσυρα ένα δάχτυλο στην όμορφη άκρη της λεπίδας για να το δοκιμάσω. Η λαβή υποτίθεται ότι ήταν αδιάβροχη, αλλά άρχισε να υγραίνεται γρήγορα στη χούφτα μου.

«Νομίζω ότι αυτό το σχέδιο ταιριάζει καλύτερα σε κάποιον του αναστήματός σας». Σήκωσα το βλέμμα στον πωλητή, περιμένοντας τη λέξη που χρησιμοποιούν πάντα οι άνθρωποι όταν θέλουν να περιγράψουν κοντές κοπέλες που λαχταρούν να ακούσουν τη λέξη αδύνατη. «Μικροκαμωμένη». Χαμογέλασε λες και μου είχε κάνει κομπλιμέντο. Λεπτή, κομψή, χαριτωμένη – να ένα κομπλιμέντο που μπορεί να με αφόπλιζε.

Ένα άλλο χέρι, με δέρμα αρκετές αποχρώσεις πιο ανοιχτό απ' το δικό μου, πρόβαλε στο πλάνο και έπιασε τη λαβή.

«Μπορώ να το πιάσω;» Σήκωσα το βλέμμα και σ' αυτόν. Ο αρραβωνιαστικός μου. Αυτή η λέξη δεν με πείραζε τόσο όσο αυτή που θα ακολουθούσε. «Σύζυγος». Αυτή η λέξη έσφιγγε τον κορσέ πιο σφιχτά, πίεζε όργανα και έστελνε τον πανικό στον λαιμό μου με τον απλό χτύπο ενός σήματος κινδύνου. Θα μπορούσα να αποφασίσω να μην το αφήσω. Να γλιστρήσω τη λεπίδα από σφυρήλατο νικέλιο και ανοξείδωτο ατσάλι (το *Shun*, αποφάσισα ότι μου άρεσε περισσότερο) σιωπηλά στο στομάχι του. Ο πωλητής θα έβγαζε μάλλον ένα απλό αξιοπρεπές «Ω!» Η μητέρα που κρατούσε το μωρό με τη βρόμικη μύτη πίσω του που θα έβαζε τις φωνές. Μπορούσες να καταλάβεις ότι αποτελούσε αυτόν τον επικίνδυνο συνδυασμό βαρεμάρας και μελοδραματισμού, ότι θα αναπαρήγαγε εύθυμα με δάκρυα στα μάτια την επίθεση στους δημοσιογράφους που θα πλημμύριζαν αργότερα τον χώρο. Έδωσα το μαχαίρι πριν έρθω σε υπερένταση, πριν ορμήσω, πριν κάθε μυς του σώματός μου, που είναι πάντα σε εγρήγορση, μπει στον αυτόματο πιλότο.

«Είμαι ενθουσιασμένος», είπε ο Λουκ καθώς βγαίναμε από το *Williams-Sonoma* προς την 59η οδό με μια ριπή παγωμένου κλιματιστικού να πέφτει πίσω μας. «Εσύ;»

«Μ' αρέσουν αυτά τα ποτήρια κόκκινου κρασιού». Έπλεξα τα δάχτυλά μου στα δικά του για να του δείξω πόσο το εννοούσα. Την ιδέα των σετ δεν άντεχα. Αναπόφευκτα θα καταλήγαμε με έξι πιάτα ψωμιού, τέσσερα πιάτα σαλάτας και οκτώ πιάτα φαγητού, και δεν θα κατάφερνα ποτέ να ολοκληρώσω την πορσελάνινη οικογένειά τους. Θα μένουν

σκυθρωπά πάνω στο τραπέζι της κουζίνας με τον Λουκ πάντα να προσφέρεται να τα μαζέψει και με μένα να ανταπαντώ «Όχι ακόμη», ώσπου μια ἡμέρα, καιρό μετά τον γάμο, θα μου έρθει μια ξαφνική, μανιώδης έμπνευση να πάρω το 4/5 προς την πόλη, θα εισβάλλω στο *Williams-Sonoma* σαν πολεμίστρια Μάρθα Στιούαρτ μόνο και μόνο για να διαπιστώσω ότι σταμάτησαν να βγάζουν το σχέδιο Λούβρο που είχαμε διαλέξει τόσα χρόνια πριν. «Μπορούμε να φάμε πίτσα;»

Ο Λουκ γέλασε και πίεσε τα πλευρά μου. «Πού πάνε όλα αυτά;»

Το χέρι μου πάγωσε μέσα στο δικό του. «Μάλλον φταίει η γυμναστική. Πεινάω». Ακόμη ανακατεύομαι από το χοντρό σάντουιτς Ρούμπεν, ροζ και παραγεμισμένο σαν γαμήλια πρόσκληση, που είχα φάει το μεσημέρι.

«Στο *Patsy's*;» Προσπάθησα να το κάνω να φανεί σαν να μου είχε έρθει μόλις η ιδέα, ενώ στην πραγματικότητα φαντασιωνόμαυν ένα μεγάλο κομμάτι από πίτσα του *Patsy's* με κομμάτια λευκού τυριού να τεντώνονται χωρίς να σπάνε, αναγκάζοντάς με να τα πιάνω με τα δάχτυλα και να τα τραβάω, ένα επιπλέον κομμάτι μοτσαρέλα, δώρο από το κομμάτι κάποιου άλλου. Αυτή η ονειρώξη επαναλαμβανόταν αδιάκοπα από την περασμένη Πέμπτη που αποφασίσαμε ότι την Κυριακή θα ήταν η ημέρα που θα κανονίζαμε τη λίστα γάμου. (Ο κόσμος ρωτάει, Τιφ», «Το ξέρω, μαμά, θα το κάνουμε», «Ο γάμος είναι σε πέντε μήνες!»)

«Εγώ δεν πεινάω», σηκώθηκαν οι ώμοι του Λουκ, «αλλά αν το θες πολύ». Τί καλό παιδί!

Συνεχίσαμε να κρατιόμαστε από το χέρι καθώς διασχίζαμε τη λεωφόρο Λέξιγκτον, αποφεύγοντας πλήθος

γυναϊκών με δυνατά πόδια σε λευκά σορτσάκια και παπούτσια στήριξης που κουβαλούσαν ό,τι θησαυρούς περιέχουν τα *Victoria's Secret* στην Πέμπτη Λεωφόρο, που δεν είχε το μαγαζί στη Μινεσότα. Ένας σίφουνας κοριτσιών από το Λονγκ Άιλαντ, με τα λουράκια των σανδαλιών τους να πλέκονται στις μελί γάμπες τους σαν περικοκλάδες σε δένδρο. Κοίταξαν τον Λουκ. Κοίταξαν εμένα. Δεν το αμφισβήτησαν. Δούλεψα σκληρά και γρήγορα για να βρω μια άξια αντίπαλο, μια Κάρολιν για τον Τζέι Εφ Κέι τζούνιορ. Στρίψαμε αριστερά, περπατήσαμε στην 60ή οδό πριν στρίψουμε πάλι δεξιά. Ήταν μόλις πέντε το απόγευμα όταν διασχίσαμε την Τρίτη Λεωφόρο και βρήκαμε τα τραπέζια του εστιατορίου στρωμένα και μοναχικά. Οι γλεντζέδες Νεοϋορκέζοι ακόμη έπαιρναν μπραντς. Κάποτε ήμουν κι εγώ σαν αυτούς.

«Έξω;» ρώτησε η κοπέλα της υποδοχής. Κουνήσαμε το κεφάλι καταφατικά κι εκείνη πήρε δύο μενού από ένα άδειο τραπέζι κάνοντας μας νεύμα να την ακολουθήσουμε.

«Θα μπορούσα να έχω ένα ποτήρι Μοντεπουλτσιάνο;» Η κοπέλα σήκωσε τα φρύδια της αγανακτισμένη και φαντάζομαι τι σκέφτηκε —*«αυτή είναι δουλειά του σερβιτόρου!»*— εγώ όμως της χαμογέλασα γλυκά του τύπου: Είδες πόσο ευγενική είμαι και πόσο παράλογη είσαι εσύ; Θά 'πρεπε να ντρέπεσαι.

Έστρεψε το βλέμμα της στον Λουκ. «Εσείς;»

«Μόνο νερό». Όταν έφυγε: «απορώ πώς πίνεις κόκκινο κρασί με τόση ζέστη έξω».

Ανασήκωσα τους ώμους. «Το λευκό δεν πάει με την πίτσα». Το λευκό το κρατούσα για εκείνα τα βράδια που ένιωθα ελαφριά, όμορφη. Όταν είχα την ικανότητα να

αρνηθώ εκείνη τη μερίδα μακαρόνια στο μενού. Κάποτε έγραψα μια συμβουλή στο *Women's Magazine*, «Μια μελέτη έχει δείξει ότι αν κλείνετε το μενού μόλις αποφασίσετε τι θα παραγγείλετε μπορεί να σας κάνει να νιώσετε πιο ικανοποιημένοι με την επιλογή σας. Άρα επιλέξτε την ψητή γλώσσα και κλείστε το μενού πριν πάρει το μάτι σας τις πένες με βότκα». Η Λόλο, το αφεντικό μου, υπογράμμισε τις λέξεις «πάρει το μάτι σας» και έγραψε «πολύ αστείο». Θεέ μου! Δεν μου αρέσει καθόλου η ψητή γλώσσα!

«Τί άλλο απομένει να κάνουμε;» Ο Λουκ έγειρε στην πλάτη της καρέκλας του με τα χέρια πίσω απ' το κεφάλι του σαν να ήταν έτοιμος να κάνει κοιλιακούς, αγνοώντας εντελώς ότι αυτές ήταν λέξεις για καβγά. Δηλητήριο πλημμύρισε τα καστανά μάτια μου και βιάστηκα να το διώξω.

«Πολλά». Μέτρησα τα δάχτυλά μου. «Όλα τα γραφιστικά – δηλαδή τις προσκλήσεις, τα μενού, τα προγράμματα, τις κάρτες των θέσεων, όλα αυτά. Πρέπει να βρω κάποια για τα μαλλιά και για το μακιγιάζ και να βρω φόρεμα παρανύφων για τη Νελ και τα κορίτσια. Πρέπει επίσης να ξαναπάμε στο ταξιδιωτικό γραφείο – δεν θέλω να πάω στο Ντουμπάι. Ξέρω», σήκωσα το χέρι μου πριν προλάβει να πει κάτι ο Λουκ, «δεν μπορούμε να περάσουμε όλες τις ημέρες στις Μαλδίβες. Πόσο μπορείς να ξαπλώσεις στην παραλία πριν τρελαθείς; Δεν μπορούμε όμως να πάμε μερικές ημέρες στο Λονδίνο ή στο Παρίσι μετά;»

Το πρόσωπο του Λουκ ήταν έντονο καθώς συμφώνησε. Είχε φακίδες στη μύτη του όλον τον χρόνο, αλλά στα μέσα Μαΐου απλώνονταν στους κροτάφους του, όπου έμεναν εκεί ως των Ευχαριστιών. Αυτό ήταν το τέταρτο καλοκαίρι μου

με τον Λουκ. Και κάθε χρόνο παρακολουθούσα όλες αυτές τις καλές, υγιεινές υπαίθριες δραστηριότητες –τρέξιμο, σέρφινγκ, γκολφ, σκέιτμπορντ– να πολλαπλασιάζουν τις χρυσές κηλίδες στη μύτη του σαν καρκινικά κύτταρα. Με είχε παρασύρει κι εμένα για λίγο σ’ αυτήν την ενοχλητική αφοσίωση στην κίνηση, στις ενδορφίνες, στο να αδράχνεις την ημέρα. Δεν τον μετακινούσε ούτε ένα μεθύσι. Εγώ παλιά έβαζα ξυπνητήρι στη μία το μεσημέρι τα Σάββατα, πράγμα το οποίο ο Λουκ έβρισκε αξιολάτρευτο. «Είσαι πολύ μικρή και χρειάζεσαι πολύ ύπνο», έλεγε καθώς με ξυπνούσε το απόγευμα. Μικρή. Άλλη μια περιγραφή του σώματός μου που απεχθάνομαι. Τί πρέπει να κάνω για να με αποκαλέσει κάποιος αδύνατη;

Κάποια στιγμή του εξήγησα. Δεν είναι ότι χρειάζομαι υπερβολικό ύπνο, είναι ότι δεν κοιμόμουν όσο νομίζεις ότι κοιμόμουν. Δεν θα μπορούσα να φανταστώ ποτέ να υποβάλλω τον εαυτό μου σε μια κατάσταση απώλειας αισθήσεων ταυτόχρονα με όλους τους άλλους. Μπορώ να κοιμάμαι –να κοιμάμαι πραγματικά, όχι την ελαφριά ξεκούραση με την οποία έμαθα να ζω κατά τη διάρκεια της εβδομάδας– όταν το φως του ήλιου βγαίνει πάνω από τον Πύργο της Ελευθερίας και με αναγκάζει να πάω στην άλλη μεριά του κρεβατιού, όταν μπορώ να ακούω τον Λουκ να τριγυρνά στην κουζίνα, φτιάχνοντας ομελέτες με ασπράδια, τους γείτονες δίπλα να τσακώνονται για το ποιός έβγαλε τελευταίος τα σκουπίδια. Κοινότοπα, καθημερινά ενθύμια του ότι η ζωή είναι τόσο βαρετή που δεν μπορεί να τρομοκρατήσει κανέναν. Με αυτήν την αδιάφορη φασαρία στ’ αυτιά μου, τότε κοιμάμαι.

«Πρέπει να βάλουμε στόχο να κάνουμε ένα πράγμα κάθε μέρα», κατέληξε ο Λουκ.

«Λουκ, εγώ κάνω τρία πράγματα κάθε μέρα». Η φωνή μου ακούστηκε επιθετική, πράγμα που δεν το ήθελα. Επίσης δεν είχα το δικαίωμα. Θά 'πρεπε να κάνω τρία πράγματα κάθε μέρα, αλλά αντ' αυτού κάθομαι παράλυτη μπροστά στον υπολογιστή και κατηγορώ τον εαυτό μου που δεν κάνει τρία πράγματα την ημέρα όπως μου είχα υποσχεθεί. Κατέληξα ότι αυτό είναι πιο χρονοβόρο και αγχωτικό απ' το να κάνεις τελικά αυτά τα τρία αναθεματισμένα πράγματα την ημέρα και γι' αυτό μου αξίζει λίγη συμπόνια.

Σκέφτηκα το μόνο πράγμα που είχα αναλάβει πραγματικά. «Ξέρεις πόσα πηγαινέλα έχω κάνει με την υπεύθυνη για τις προσκλήσεις;» Είχα γίνει στενός κορσές στη γραφίστρια –μια μικροκαμωμένη Ασιάτισσα της οποίας η αγχωτική διάθεση με εκνεύριζε– με τόσες πολλές ερωτήσεις: θα φανεί φθηνό να κάνουμε τα γράμματα ανάγλυφα στην πρόσκληση αλλά όχι στις κάρτες επιβεβαίωσης, θα προσέξει κανείς αν θα χρησιμοποιήσουμε καλλιγράφο για τις διευθύνσεις στον φάκελο αλλά απλό κείμενο στην πρόσκληση; Φοβόμουν πολύ να πάρω μια απόφαση που θα με έκανε να αποκαλυφθώ. Είμαι στη Νέα Υόρκη έξι χρόνια και ήταν σαν διευρυνμένο πρόγραμμα μάστερ στο πώς να φαίνομαι πλούσια χωρίς κόπο. Στο πρώτο τρίμηνο έμαθα ότι τα σανδάλια *Jack Roger*, που τόσο λάτρευα στο κολέγιο φώναζαν: «Η μικρή σχολή θεωρητικών επιστημών μου θα είναι για πάντα το κέντρο του σύμπαντος!» Θα έβρισκα νέα κατεύθυνση, οπότε τα χρυσά, ασημί και λευκά ζευγάρια μου πήγαν στο καλάθι των αχρήστων. Το ίδιο και η τσάντα *Coach* (αηδία).

Μετά ήρθε η συνειδητοποίηση ότι το *Kleinfeld's*, που μου φαινόταν τόσο λαμπερό, και η Νέα Υόρκη στο *Say Yes to the Dress* ήταν απλώς ένα λαϊκό εργοστάσιο νυφικών στο οποίο πήγαιναν μόνο όσοι δεν έμεναν στο Μανχάταν. Εγώ επέλεξα μια μικρή μπουτίκ στο Μιτπάκιν, της οποίας τα ράφια φιλοξενούσαν με προσοχή *Marchesa*, *Reem Acra* και *Carolina Herrera*. Και όλα αυτά τα σκοτεινά, γεμάτα κλαμπ, όπου δούλευαν σωματώδεις πορτιέρηδες και κόκκινα σκοινιά, που πάλλονταν με μουσική και γοφούς; Δεν ήταν τρόπος αυτός να περνούν τα βράδια της Παρασκευής οι αξιοσέβαστες δεσποινίδες. Όχι, αντ' αυτού πληρώνουμε δεκαέξι δολάρια για ένα πιάτο αντίδια, το κατεβάζουμε με αναγκαστικά βότκας σε ένα απλό μπαρ στο Ιστ Βίλατζ ενώ φοράμε φτηνιάρικα *Rag&Bone* μπουτίνα των 495 δολαρίων.

Είχα έξι ελεύθερα χρόνια να φτάσω εδώ όπου είμαι τώρα: αρραβωνιαστικός στο χρηματοοικονομικό κλάδο, ενικός με την κοπέλα στην υποδοχή του *Locanda Verde*, τσάντα *Chloé* περασμένη στον καρπό μου (όχι *Celine*, αλλά τουλάχιστον ήξερα να μην κυκλοφορώ με μια τερατώδη *Louis Vuitton*, λες και ήταν το όγδοο θαύμα του κόσμου). Είχα πολύ χρόνο να τελειοποιήσω την τέχνη μου. Η οργάνωση του γάμου όμως. Αυτό απαιτεί πολύ πιο αυστηρή εκπαίδευση. Αρραβωνιάζεσαι τον Νοέμβριο και μετά έχεις έναν μήνα για να μελετήσεις τα εγχειρίδια, να ανακαλύψεις ότι ο αχυρώνας στο Μπλου Χιλ –όπου νόμιζες ότι θα παντρευόσουν– έχει ξαναγίνει και ότι οι ανακαινισμένες παλιές τράπεζες που χρεώνουν είκοσι χιλιάδες δολάρια για τον χώρο είναι τώρα της μόδας. Έχεις δύο μήνες να διαβάσεις όλα τα περιοδικά και τα μπλογκ γάμου, να συμβουλευτείς τους

γκέι συνεργάτες σου στο *Women's Magazine*, να ανακαλύψεις ότι τα στράπλες νυφικά είναι προσβλητικά δεύτερα. Τώρα έχουν περάσει τρεις μήνες και πρέπει ακόμη να βρεις φωτογράφο που να μην έχει ούτε μία νύφη με «ντακ φέις» στο πορτφόλιό του (είναι δυσκολότερο απ' όσο ακούγεται), φορέματα παρανύφων που δεν μοιάζουν καθόλου με το νυφικό και έναν ανθοπώλη που να μπορεί να σου βρει ανεμώνες εκτός σεζόν, γιατί οι παιώνιες... Τί είμαστε, ερασιτέχνες; Μία λάθος κίνηση και όλοι θα καταλάβουν ότι κάτω από το κομψό μαύρισμά σου από σπρέι κρύβεται μια λαϊκή Ιταλιδούλα που δεν ξέρει πώς να δίνει σωστά το αλατοπίπερο. Νόμιζα ότι ως τα είκοσι οκτώ θα είχα καταφέρει να σταματήσω να πρέπει να αποδείξω την αξία μου και θα είχα χαλαρώσει. Αυτή η μάχη όμως γίνεται όλο και πιο αιματηρή όσο περνούν τα χρόνια.

«Και δεν μου έχεις δώσει ακόμη τις διευθύνσεις για τον καλλιγράφο», είπα αν και ενδόμυχα ένιωθα ανακούφιση που θα είχα άλλη μία φορά την ευκαιρία να βασανίσω την ντροπαλή γραφίστρια.

«Τις ψάχνω», αναστέναξε ο Λουκ.

«Δεν θα σταλούν όταν θα θέλουμε αν δεν μου τις δώσεις αυτήν την εβδομάδα. Έναν μήνα σου το ζητάω».

«Είχα δουλειά!»

«Ενώ εγώ δεν είχα;»

Λογομαχία. Είναι πολύ χειρότερη από έναν έντονο καβγά με σπάσιμο πιάτων, σωστά; Τουλάχιστον μετά κάνεις σεξ στο πάτωμα της κουζίνας με τα θραύσματα που φέρουν την πλεξούδα του σχεδίου Λούβρο να αφήνουν αποτύπωμα στην πλάτη σου. Κανένας άνδρας δεν νιώθει την ανάγκη να

σου σκίσει τα ρούχα όταν τον ενημερώσεις, με κακία, ότι άφησε μία κουράδα να επιπλέει στην τουαλέτα.

Έσφιξα τις γροθιές μου, άνοιξα διάπλατα τα δάχτυλά μου λες και θα μπορούσα να διώξω την οργή σαν τον ιστό του *Spiderman*. Απλώς πες το. «Λυπάμαι». Πρόσφερα τον πιο ελεεινό αναστεναγμό μου ως αντάλλαγμα. «Απλώς είμαι πολύ κουρασμένη».

Ένα αόρατο χέρι πέρασε πάνω από το πρόσωπο του Λουκ και εξαφάνισε την απογοήτευσή του μαζί μου. «Γιατί δεν πας στον γιατρό; Θά 'πρεπε να πάρεις κανένα *Ambien* ή κάτι τέτοιο».

Κούνησα το κεφάλι μου, παριστάνοντας ότι το σκεφτόμουν, αλλά τα υπνωτικά χάπια αποτελούν αδυναμία σε σχήμα κουμπιού. Αυτό που πραγματικά χρειαζόμουν ήταν τα δύο πρώτα χρόνια της σχέσης μου πίσω, αυτή τη σύντομη ανάπαυλα όταν, τυλιγμένη στα άκρα του Λουκ, η νύχτα μου έφευγε και δεν ένιωθα την ανάγκη να την κυνηγήσω. Τις λίγες φορές που έμενα ξύπνια έβλεπα ότι ακόμη κι όταν κοιμόταν το στόμα του Λουκ είχε ανεβασμένες άκρες. Η καλοσύνη του Λουκ ήταν σαν το εντομοκτόνο που ψεκάζαμε στο εξοχικό των γονιών του στο Ναντάκετ, τόσο δυνατό που προλάβαινε τον φόβο, αυτό το συναίσθημα ανησυχητικό μέσα στην ήρεμη παρουσία του, ότι κάτι κακό έμελλε να συμβεί. Κάπου στην πορεία όμως –κοντά στην εποχή που αρραβωνιαστήκαμε πριν από οκτώ μήνες για να είμαι ειλικρινής– η απύνια επέστρεψε. Άρχισα να σπρώχνω τον Λουκ από πάνω μου όταν προσπαθούσε να με ξυπνήσει για να πάμε για τρέξιμο στη γέφυρα του Μπρούκλιν τα Σάββατα το πρωί, κάτι που κάναμε σχεδόν κάθε Σάββατο τα τελευταία τρία χρόνια. Ο Λουκ δεν είναι ένα αξιοθρήνητο ερωτευμένο

σκυλάκι – βλέπει το πισωγύρισμα, αλλά περιέργως, αυτό τον έχει κάνει να μου αφοσιωθεί ακόμη περισσότερο. Λες και έχει αναλάβει την πρόκληση να με ξαναλλάξει.

Δεν είμαι κάποια θαρραλέα ηρωίδα, που ισχυρίζεται άγνοια της σιωπηλής ομορφιάς και της περιεργής γοητείας της, αλλά μια εποχή πραγματικά αναρωτιόμουν τι μου έβρισκε ο Λουκ. Είμαι όμορφη – πρέπει να το δουλεύω, αλλά έχω τις βάσεις. Είμαι τέσσερα χρόνια νεότερή του, που δεν είναι εξίσου καλό με οκτώ, αλλά και πάλι κάτι είναι. Επίσης μου αρέσει να κάνω «περίεργα» πράγματα στο κρεβάτι. Αν και ο Λουκ κι εγώ έχουμε πολύ διαφορετικές ερμηνείες όσον αφορά το «περίεργο» (εκείνος: σκυλίσια στάση και τράβηγμα μαλλιών, εγώ: ηλεκτροσόκ στο αιδού μου με μπάλα στο στόμα για να μην ακούγονται οι φωνές μου), για τα δικά του στάνταρ έχουμε τρομερή σεξουαλική ζωή. Οπότε ναι, έχω αρκετή επίγνωση για να αναγνωρίσω αυτό που μου βρίσκει ο Λουκ, αλλά υπάρχουν μπαρ στο κέντρο της πόλης γεμάτα κοπέλες σαν εμένα, γλυκιές, φυσικές ξανθιές Κέιτ, που θα έπεφταν στα τέσσερα και θα κουνούσαν τις αλογοουρές τους στον Λουκ εν ριπή οφθαλμού. Η Κέιτ μάλλον μεγάλωσε σε ένα σπίτι με κόκκινα τούβλα και λευκά παντζούρια, ένα σπίτι έπαυλη, εντελώς διαφορετικό από το δικό μου που μοιάζει κακέκτυπο έπαυλης. Μια Κέιτ όμως δεν θα μπορούσε να δώσει ποτέ στον Λουκ αυτό που του έδωσα εγώ, κι αυτό είναι η εκκεντρικότητα. Είμαι η λεπίδα που, σκουριασμένη και γεμάτη βακτήρια, κόβει τις τέλεια ραμμένες ραφές της αθλητικής ζωής του Λουκ ως κουόρτερμπακ και απειλεί να την κάνει κομμάτια. Και του αρέσει αυτή η απειλή, η δυνητικότητα του κινδύνου μου. Ωστόσο δεν θέλει να δει τι μπορώ να κάνω, τις τραχιές τρύπες που

μπορώ να ανοίξω. Στο μεγαλύτερο μέρος της σχέσης μας απλώς δοκίμαζα, πειραματιζόμουν με την πίεση, πόσο είναι πάρα πολύ πριν βγάλει αίμα; Έχω αρχίσει να κουράζομαι.

Η αξιαγάπητη υπεύθυνη υποδοχής ακούμπησε ένα ποτήρι κρασιού μπροστά μου απρόσεκτα. Κόκκινο υγρό χύθηκε από το χείλος σχηματίζοντας λιμουλά στη βάση του ποτηριού σαν πληγή από πυροβολισμό.

«Ορίστε!» τερέτισε, προσφέροντάς μου σίγουρα το χειρότερο χαμόγελό της, το οποίο θα έπιανε πάτο στη δική μου κλίμακα.

Αυτό χρειάστηκε για να ανέβει η αυλαία, για να νιώσω τους προβολείς να καίνε: Ήρθε η ώρα. «Ωχ, όχι», αναστέναξα. Έβαλα το δάχτυλό μου στη γραμμή ανάμεσα στα δύο μπροστινά μου δόντια. «Ένα μεγάλο κομμάτι σπανάκι. Εδώ».

Η κοπέλα γλίστρησε το χέρι της πάνω στο στόμα της, με το πρόσωπό της να κοκκινίζει από τον λαιμό και πάνω. «Ευχαριστώ», μουρμούρισε και απομακρύνθηκε.

Τα μάτια του Λουκ ήταν μπερδεμένες μπλε σφαίρες στον τεμπέλικο απογευματινό ήλιο. «Δεν είχε τίποτε στα δόντια της».

Έγειρα με το πάσο μου πάνω από το τραπέζι, έγλειψα το κρασί από το χείλος για να γλυτώσω το λευκό τζιν μου. Μην τα βάζεις ποτέ με μια πλούσια λευκή και το λευκό τζιν της. «Όχι στα δόντια. Στον κώλο της όμως...»

Το γέλιο του Λουκ ήταν η απόλυτη επιδοκιμασία. Κούνησε το κεφάλι του εντυπωσιασμένος. «Είσαι πολύ κακιά, το ξέρεις;»

Η ΤΕΛΕΙΑ ΖΩΗ ΤΗΣ... ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΤΕΛΕΙΟ ΨΕΜΑ...

Η Άνυ Φανέλι, αρχισυντάκτρια στο πρώτο γυναικείο περιοδικό της χώρας, έχει καλογυμνασμένο σώμα και αξιοζήλευτη γκαρνταρόμπα. Ετοιμάζεται για τον πολυτελή γάμο της με τον γαλαζοαίματο αρραβωνιαστικό της. Πίσω όμως από το σχολαστικά κατασκευασμένο πολυτελές προσωπείο της, πίσω από τη βιτρίνα της ευνοημένης από την τύχη κοπέλας, κρύβονται βαθιές ουλές που δεν μπορεί κανείς, ούτε να τις δει, ούτε να τις φανταστεί. Η αγωνία της να φαίνεται πάντα άψογη και δυνατή κάθε ημέρα που περνάει την εξουθενώνει ψυχικά, τώρα που πλησιάζει η ώρα του γάμου. Και ξαφνικά της προσφέρεται μια λαμπρή ευκαιρία για να λάμψει η αλήθεια με δική της μεσολάβηση. Να βγει το βαθύ τραύμα στο φως, να επουλωθεί, κι εκείνη να λυτρωθεί... Όμως η Άνυ πρέπει να ζυγίσει προσεκτικά τα πράγματα, γιατί το να αποκαλύψει όλη την αλήθεια, μπορεί να καταστρέψει τον τέλειο κόσμο της για πάντα...

**Παγκόσμιο best seller που μεταφράστηκε σε 40 χώρες,
βασισμένο σε βιωματική εμπειρία.**

**Υποψήφιο για τα βραβεία Edgar στην κατηγορία
Καλύτερου Πρωτοεμφανιζόμενου Λογιστήχην**

Best seller από την πρώτη στιγμή στους New York Times

**Σύντομα ταινία από τη βραβευμένη με Όσκαρ
Ρις Γουίδερσπουν**

ΩΚ 173

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339-210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-77-1

9 786185 104771